

dag frá degi

Ótrúliga nógu vakurt lagt úr hondum

Tað var við stórar frægd, at eg fór at siggja fram-sýningina. Og vil eg við tað sama siga, at tað var mær eitt satt upplivsi at ganga og siggja alt, sum lagt var úr hondum.

Tá Napoleon Nólsoy byrjaði av eitingum í kommunuskúlanum í småum — bert við næm-ingum úr framhaldsdeild kommunuskúlans, var eg og vitjaði. Har sá eg m.a. næmingar sita og arbeiða við leiri. Tað kann eingin hugsa sær, hvussu nógv tey gingu upp í hetta ar-beiðið. Hvi? Jú, menn-iskja, sum skapar nakað,

kemur at uppliva nakað stórt, og kanska ikki minst í tí aldri, sum hesi vóru.

Tá segði eg, at eg hevði vilja ynskt, at hetta kundi verið fyri allan ungdom í býnum.

Til alla lukku er hetta hent.

Nú eru trý ár, síðan byrjað varð, og framstigi-ni eru stór. Hetta var neyvan hent, um mynd-ugleikarnir ikki høvdu vist tann vælvilja, teir hava vist við at stuðla henda sera dúgliga fyri-støðumann. Væl eru hesir pengar givnir út! Fólki

Torbjørn Frederiksen, lærari á Skúlanum á Trøðni, vevar gordinur

dugir neyvan at meta, hvussu stóran týðning hetta hevur havt fyri tey — ung sum eldri — fyri býin sum heild. Og stóra tøkk skulu tit hava, sum hava staðið fyr teim einstøku lærugreinunum.

Eini 1600 næmingar hava luttikið.

Ein helvt av íbúgvartalunum í Havn hevur sæð hesa framsýning og sýnir tað, at áhugin er sera storur.

Tað er ilt at meta um, hvat besta úrslit er, tað var heldur ikki ætlanin við hesum hugleiðingum.

Men hornið, sum Nicolina Jensen stóð fyri, hevur satt at siga — ár um ár havt min alra størsta áhuga, tí her eru ráevni, sum í mong ár hava ligið á láni.

Í samband við hetta, skal eg takka Nicolinu fyri frálíku grein hennara um ullina. Vit hava ikki ráð til at seta fót fyri nakran, sum fæst við framleiðslu av ullavörum, men heldur fáa sum best burtur úr einum góðum samarbeiði.

Rammuvevingin: Einkin minni enn stórlit, og her loyvi eg mær at nevna tað sera hugtakandi bibilíska bilatið — líknisni — fantastiskt!

Vevingin varð í sinari tíð um at hvørva, men aftur tá vóru kvinnur so framskyggar, at tær fingi

bjargað hesum, og útbyggt hesa list. Tað stuttliga er, at nú í 3 ár hevur ein ungur fúsar maður tikið lut í hesi veving. Tað er Torbjørn Frederiksen, sum við ágrytni hevur sit-ið við vevin og fingið eitt framúr gott úrslit.

M.a. kann verða vist á, at fólk flokkaðust um at siggja sera vakrar gordinur, sum Torbjørn hevur lagt úr hondum.

Bókbindingin er altíð áhugaverd. Stuttligt at siggja, hvussu væl tað letur seg gera við ymsum aldri — onkur upp í ellisár.

Har var alt, ið hugsast kann av hondgjörðum lutum: bundið, heklað, seymað, postalínsmáling, leirarbeiðir, træsmið, fotografering, har vóru myndir frá matgerðarskeiðinum, har vóru kniplingar, knýtt teppir o.m.a.

Alt samanum tikið: Ótrúliga nógv vakurt lagt úr hondum til frægd og gleði fyr okkum, sum hava sæð, og uppaftur stórri gleði og upplivsi hjá teimum, sum virkað hava.

At enda vil eg siga Napoleon og øllum lærarunum hjartaliga tillukku við hesum frálíka úrsliti.

Vónandi taka tit hetta uppaftur til heystar, um tit hava liv og heilsuna.

Hanna Lisberg

Sum mótmæli til skrivningina hjá Óla Breckmann í Dagblaðnum herfyri

lag: Oh, Tannenbaum
Eitt kongabomm, eitt kongabomm
í enskum vesti liggur
í lummanum hjá Óla B
sum blaðstjóra man kalla seg
eitt kongabomm, eitt kongabomm
tað rundan um seg hyggur.

Tit hoyri meg, ja hoyri meg
so kongabommið sigur
eg fylgi við, har Óli fer
eg veit tað heila, sum hann ger
í tinginum, í bløðunum
har Óli aldrin tigur.

Og Dagblaðið, og Dagblaðið
tað vordðið er ein køstur
tí síðan Óli B tók við
nú fáa fólk ei longur frið
hann dálkar tey, sum eru reyð
hann sýnist ikki pøstur.

Í oddagrein, í blaði hans
hann sprænir lort um landið
og sleygisøgur prentar hann
tú fúlari ei finna kann
um loyvi var, tá Óli skar
av mongum tungubandið.

Nei Óli mín, hví spæla svín?
tú vinna kanst ei spælið
Men tá tær tørvar egið vald
tí Suðurafríku tú hald
har finnast fleir, tú kennir teir
tað kann ei enda galið.

P. M.

Bardagin, sum setti eld á verðina

Filmurin er um 10-daga kríggið, sum var stutt fyri 2. heimsbardaga millum Japan og Russland um Manchurið. Her funnust stórar mongdir av ráevnum.

Japanarar søgdu tað vera ein stóran sigur til teir sjálvar, men í veruleikanum var tað ein ósigur — 18000 japanarar doyðu. Filmurin sýnir okkum allar skeivleikarnar hjá teim japansku generalunum, og um hvussu teir ungu japanarnir vórðu dripnir.

Ætlanin við filminum er at sýna fólk,

hvussu býtt tað er at hava krigg — kriggj, har menniskjalív einki hava at siga.

Filmurin verður sýndur í Leikhús Bio.

Flogrænari umborð

Boing 707-flogfarið hjá Global Airways fer úr Oakland og skal flúgva til Minneapolis við ferðafólki. Hetta er ein kend leið hjá manningini og flogskiparanum Hank O'Hara, men hesin túrurin verður óðrvisi enn hinir.

Stutt eftir at flogfarið er farið á flog, varnast eitt av ferðafólkunum, at eini boð um, at flogfarið skal seta kós móti Anchorage í Alaska, eru skrivandi á spegilin á w.c.-num. Um so ikki verður, so verður ein bumba sprongd inni í flogfarinum. O'Hara, sum veit, hver ránsmaðurin er, veit einki annað enn at lýða boðunum. Hóast tað er ringt veður í Alaska,

eydnast tað honum at lenda.

Her letur ránsmaðurin tey flestu ferðafólkini fara í land, men 1. klassa ferðafólkini verða eftir. Millum hesi er ein senatorur, ein jazz-tónleikari og ein kona, sum er við barn. Eisini yvirflogternan verður verandi.

Síðani krevur ránsmaðurin, at teir skulu flúgva til Moskva. Enn eina ferð má O'Hara lýða boðunum. Men hvussu flúgvimyndugleikarnir enn royna, so fáa teir ikki loyvi at flúgva yvir Russlandi. Flogfarið er ikki meir enn komið inn um russiskt landamark, so eru 4 MIG-jagarafløgfer í hølunum á tí.

Filmurin verður sýndur í Havnar Bio.

